

Huono hillavuosi ja savusaunan lämmittäjä
Piktorialismi digitaalivalokuvauksessa

Heidi Luokkanen

Kulttuurialan opinnäytetyö
Kuvataiteen koulutusohjelma
Kuvataiteilija (AMK)

TORNIO 2014

TIIVISTELMÄ

LAPIN AMMATTIKORKEAKOULU, Kaupan ja kulttuurin osaamisala

Koulutusohjelma:	Kuvataiteen koulutusohjelma
Opinnäytetyön tekijä(t):	Heidi Luokkanen
Opinnäytetyön nimi:	Huono hillavuosi ja savusaunan lämmittäjä. Piktorialismi digitaalivalokuvauksessa.
Sivuja (joista liitesivuja):	41 (11)
Päiväys:	
Opinnäytetyön ohjaaja(t):	Panu Pohjola, Eija Rajalin
<p>Opinnäytetyössäni perehdyn valokuvauksen suuntaukseen nimeltä piktorialismi. Työssä selvitän, kuinka piktorialistisia kuvia voi tehdä digitaalisella järjestelmäkameralla sekä miten määrittää piktorialistinen kuva. Kuvien työstämiseen pyrin käyttämään jälkikasittelyä tietokoneen avulla mahdollisimman vähän. Tutkimuskysymykseni on "Miten kuvata piktorialistisia kuvia nykyteknologialla?". Tavoitteena on löytää vastaus kysymykseen kokeilun ja tutkimisen kautta. Tarkoituksena on myös parantaa kuvaustaitojani.</p> <p>Teoriaosassa keskityn käsitteen määrittelemiseen, aiheen historiaan ja eri välineiden esittelyyn, joita tulen omissa kuvauksissani käyttämään. Teososassa keskityin kuvien suunnitteluun, niiden työstämiseen ja kuinka työstämisen sujumiseen sekä lopputuloksiin.</p> <p>Teoriaosan aineistona käytän valokuvaukseen liittyvää kirjallisuutta sekä nettiartikkeleja. Koska piktorialismia koskevaa kirjallisuutta on hyvin vähän, suurin osa lähdemateriaalista on nettiartikkeleja, joista osa on englanninkielisiä.</p> <p>Työtä tehdessäni opin uusia asioita valokuvauksesta, piktorialismista ja siitä kuinka valokuvan lopputulokseen voi vaikuttaa eri tavoilla ilman, että kuvaa mennään muokkaamaan tietokoneella. Opin myös uusia valokuvauksen perusasioita ja uskon, että niistä tulee olemaan minulle hyötyä tulevaisuudessa. Lisäksi löydän vastauksen tutkimuskysymykseeni ja opin, että piktorialismi on mahdollista toteuttaa nykyteknologialla.</p>	
Asiasanat: valokuvaus, digitaalikuvaus, muotokuva, taidehistoria	

ABSTRACT

LAPLAND UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES, Business and Culture

Degree programme:	Bachelor of Visual arts
Author(s):	Heidi Luokkanen
Thesis title:	Poor cloudberry year and smoke sauna warmer. Pictorialism in digital photography.
Pages (of which appendixes):	41 (11)
Date:	
Thesis instructor(s):	Panu Pohjola, Eija Rajalin
<p>In my thesis work I familiarize myself with a photography trend called pictorialism. I research how pictorialistic pictures can be made with a digital SLR camera and how to define a pictorialistic picture. While editing the pictures with a computer, I try to use post processing as little as possible. My research question is "How to photograph pictorialistic images with modern technology?" The objective is to find an answer to this question through experiment and research. Another objective is to improve my photographic skills.</p> <p>In the theory part I concentrate on defining the concept of pictorialism, the history of the topic and presentation of the various tools that I use during photographing. In the working part I focus on planning the pictures, working on them and how it succeeds and what kind of results I get.</p> <p>For my research I use photography related books and online articles. Since the literature on pictorialism is scarce, the majority of the source materials are online articles, some of which are in English.</p> <p>While conducting my thesis research, I learned new aspects about photography, pictorialism and how one can influence the results of a picture in different ways without modifying it with a computer. I also learned new basics of photography and I believe that they will be useful for me in the future. In addition, I found answers to the research question and I learned that pictorialism is possible to achieve through modern technology.</p>	
Asiasanat: photography, digital photography, portrait, art history	

SISÄLLYS

TIIVISTELMÄ	2
ABSTRACT	3
SISÄLLYS	4
1 JOHDANTO	5
2 VALOKUVAUS JA PIKTORIALISMI	7
2.1 Valokuvaus ja historia	7
2.2 Piktorialismin käsite ja historia	8
2.3 Piktorialismi nykyään	10
3 TEKNINEN PUOLI	11
3.1 Kameran asetukset, suljinaika, aukko ja ISO	11
3.2 Objektiivit	12
3.3 Suotimet	14
3.4 Valaisu ja sää	16
3.5 Muut keinot kuvalaadun muuntelemiseen	18
4 TEOSOSA	19
4.1 Suunnitelma	19
4.2 Työstäminen	21
4.3 Lopulliset tulokset	23
5 POHDINTA	27
LÄHTEET	29
LIITTEET	31

1 JOHDANTO

Opinnäytetyöni aihe on piktorialistinen valokuvaus. Piktorialistisissa valokuvissa jäljitellään maalausmaista vaikutelmaa, jossa ominaista on hämyisyys, epätarkkuus ja pehmeäsävyisyys. Taidesuuntaus ei elänyt kovin pitkään, vaan menetti suosionsa 1900-luvun alussa. Valitsin aiheen, koska se oli minulle ennestään tuntematon. Valokuvauksesta jo pitkään kiinnostuneena halusin myös valita opinnäytetyön aiheen liittyen valokuvaukseen sekä halusin oppia jotain täysin uutta, joten päädyin piktorialismiin. Uuden tiedon lisäksi aiheessa minua kiinnosti taiteellinen kokonaisuus, maalauksellisuudesta valaistukseen. Tutkimuskysymykseni on "Miten kuvata piktorialistisia kuvia nykyteknologialla?". Opinnäytetyöni on toiminnallinen opinnäytetyö. Tavoitteena oli tutkia, miten piktorialistisia kuvia voi kuvata digitaalisella järjestelmäkameralla ja pyrin löytämään vastauksen kysymykseen kokeilun ja tutkimisen kautta. Tarkoituksena on myös parantaa kuvaustaitojani.

Piktorialismi on vanha taidesuuntaus, jota ei nykyään esiinny paljoa. Tekniikka ei ole harjoitettu paljon digitaalitekniikalla. Nykyään tietokoneilla saisi tuotettua nopeasti piktorialismin kriteerien täyttäviä kuvia, mutta itse päätin jättää tietokoneella työskentelyn mahdollisimman vähäiseksi ja tehdä työni kameran kautta. Kuvien teossa käytän erilaisia suotimia ja muita valokuvauksessa käytettäviä lisävarusteita. Myös erilaiset keinot, kuten esimerkiksi muovikelmun käyttäminen, auttavat tuloksien saavuttamisessa. Piktorialismissa kuvaa käsiteltiin tavallisesti kehitysprosessin aikana, mikä antaa itselleni luvan jälkikäsitteilyyn, mutta pyrin jättämään jälkikäsitteilyn mahdollisimman vähäiseksi.

Vaikka filmivalokuvaus on vielä mahdollista, valitsin digitaalisen kameran työvälineeksi. Painavin syy valinnalleni on raha. Filmien ostaminen ja teettäminen on nykyään kallista verrattuna digikuvaukseen. Lisäksi en osaa teettää omia kuvia ja jos filmin lähettäisi muualle teetettäväksi, siinä menisi oma aikansa. Digitaalisen kameran käyttö antaa heti mahdollisuuden katsoa lopputuloksen. Näin työskentelemällä säästän aikaa ja rahaa, joten voin keskittyä paremmin teoksen tekemiseen.

Aluksi käsitelen valokuvauksen historiaa, määrittelen piktorialismin käsitteen ja kuvailen sen historiaa. Historian ja faktan jälkeen perehdyn erilaisiin tekniikoihin, joilla voi vaikuttaa kuvanlaatuun ja sen muodostamiseen. Käyn läpi tekniikoita, joita hyödyntä-

mällä saan muodostettua opinnäytetyöni teososan. Lopullisen kuvan muodostumiseen vaikuttavat kameran asetukset (aukko, suljinaika, ym.), eri linssit ja suotimet ja muut kuvanlaatuun vaikuttavat keinot, kuten esimerkiksi sääolosuhteet, valaisu ja erilaiset materiaalit. Tekniikan esittelyn jälkeen selostan valokuvaussuunnitelmani ja kuinka työstän erilaisia kuvia eri tekniikoilla. Viimeisenä tarkastelen valmiita lopputuloksia ja pohdin, kuinka olen onnistunut tehtävässäni.

2 VALOKUVAUS JA PIKTORIALISMI

2.1 Valokuvaus ja historia

Valokuvaus on menetelmä, jossa kuvia luodaan kohdistamalla valoa tai jotain muuta sähkömagneettista säteilyä valoherkälle pinnalle. Perinteisesti valokuvia on tuotettu kemiallisesti, käyttämällä filmiä, jossa filmin pintana on valoon reagoivaa ainetta. Perinteinen kemiallinen menetelmä on tosin syrjäytynyt digitaalisen kuvauksen myötä. Digitaalisessa kuvauksessa kameran sisään on sijoitettu valoherkkä kenno, joka tallentaa kuvattavasta kohteesta pintaansa osuvan valon digitaaliseksi informaatioksi. (Valokuvaus, hakupäivä 5.6.2014)

Kameran periaate oli keksitty jo 1500-luvulla. Pimeään huoneeseen (camera obscura) seinässä olevan pienen reiän kautta tunkeutuvat valonsäteet tuottivat vastakkaiselle seinälle kuvan huoneen ulkopuolelta. 1600-luvulla kuvan laatu saatiin parannettua, kun camera obscura varustettiin hiotulla linssillä. Ensimmäinen ns. valokuva tehtiin vuonna 1727, kun J.H. Schulze havaitsi hopeanitraatista ja kalkista tehdyn sekoituksen muuttuvan tummaksi, kun sitä altistettiin valolle. Kuvaa ei kuitenkaan onnistuttu ”kiinnittämään” eli saamaan pysyvää kuvaa. Varhaisista edeltäjistään huolimatta vuosi 1839 on kuitenkin merkitty valokuvan syntymävuodeksi. Elokuun 19. päivä ranskalainen Jacques Louis Mandé Daguerre esitteli maailmalle hänen ja Joseph Nicéphore Niepcen dagerrotyypia-menetelmällä valmistetun peilipintaa muistuttavalle metallilevyllä valotetun kuvan. (Blomqvist 2005, 15.; Valokuvauksen historia 2013, hakupäivä 5.6.2014.)

Valokuvauksesta tuli hyvin suosittua, mutta koska valokuvauksen tekniikka oli hankala hallita, olivat valokuvaajat yleensä ammattilaisia. Vuonna 1888 amerikkalainen George Eastman sai valmiiksi Kodak-kameran, joka oli yksinkertaisuudessaan helppokäyttöinen myös amatöörin käsissä. Kaikkien ulottuville valokuvaus tuli, kun Kodak toi vuonna 1900 markkinoille Brownie-kameran. Uusi kamera maksoi vain dollarin ja oli todella helppokäyttöinen. Valokuvausvälineistön kehitys sen syntymästään lähtien oli todella nopeaa ja se levisi koko maailmaan. Valokuvauksen synty sijoittui voimakkaaseen kaupungistumisen aikaan, jolloin tekniikkaa ihailtiin laajasti ja se kehittyi nopeasti. (Virtuaaliyliopisto – valokuvaus 2013, hakupäivä 3.2.2013; Valokuvaus 2014, hakupäivä 5.6.2014.; Historia 2013, hakupäivä 5.6.2014)

Uuden valokuvauksen murros tapahtui 1990-luvulla, kun digitaalikamerat alkoivat syrjäyttää filmikameroita. Vanhemman polven kuvaajille digitaaliseen kuvaamiseen siirtyminen merkitsi filmistä luopumista ja jatkuvaa uuden tekniikan opettelemista. Työprosessista putosi monia vaiheita ja kuvaajalla oli mahdollisuus nähdä millaisen kuvan hän oli saanut otettua. Tämän seurauksena kuvaaja pystyi siirtymään seuraavaan työvaiheeseen. Kuvaa ei tarvinnut lähteä erikseen teettämään, kun kuva oli tallessa muistikortilla. (Väliverronen 2009, 53–54.; Valokuvaus 2013, hakupäivä 5.6.2014.)

2.2 Piktorialismin käsite ja historia

Piktorialismi oli yksi ensimmäisistä ja todennäköisemmin vaikutusvaltaisimmista valokuvauksen tyyliuuntauksista, jonka päätavoitteena oli kuvataiteellinen tunnelma. Piktorialistit olivat keskeisessä asemassa pyrkiessään saada valokuvaus hyväksytyksi taide muodoksi. Suuntaus pyrki eroon valokuvan kaavamaisesta naturalismista. Syynä tähän olivat kansainväliset valokuvataiteen virtaukset. Piktorialismi syntyi vastaliikkeenä sille, että valokuvausta pidettiin vain todellisuuden tallenteena. Suuntauksessa korostettiin valokuvauksen esteettisiä puolia eikä vain mekaanista osaamista. Henkilökuvia otettaessa huomio kiinnitetään kasvoihin ja silmiin, muun osan jäädessä epätarkaksi (liite 1). Tavoitteet näkyvät huolellisina, erilaisia sävytteitä ja materiaaleja suosivina vedoksina, joissa pyrkimyksenä on korostaa mallin persoonallisia kasvopiiirteitä. Värimaailmaltaan valokuvat ovat harmaan tai ruskean eri sävyisiä, koska värivalokuvaus tuli mahdolliseksi vasta 1907. (Piktorialismi, hakupäivä 5.6.2014; Pictorialism, hakupäivä 5.6.2014; Tietoikkuna, hakupäivä 5.6.2014; Dölle, Savia & Vuorenmaan 2004, 18–21.)

Piktorialismin estetiikka oli konservatiivista ja keskiluokkaista, mikä heijasti tyytyväisyyttä ja tasapainoista maailmaa. Siltä puuttui yhteiskunnallinen tai poliittinen maailma, jonka avulla se olisi voinut käydä ongelmiin käsiksi. Ilman ongelmiaan piktorialismi pyrki miellyttävään ja kauniiseen maailmankuvaan, ja kun se ei siihen pystynyt, suuntaus hylättiin. Piktorialismin aikakausi kestitkin vain lyhyen aikaa, vuodesta 1885 vuoteen 1915. Suuntausta yritettiin vielä elvyttää 1940-luvun loppupuolella, mutta lopullinen suosion lasku suuntaukselle oli toisen maailmansodan aikaan. Maailmansota muutti vanhoja yhteiskuntia ja niiden ajatusmalleja. Modernismista tuli muotia ja yleisöä alkoi kiinnostaa tarkat valokuvat. (Piktorialismi, hakupäivä 5.6.2014; Pictorialism, hakupäivä

5.6.2014; Tietoikkuna, hakupäivä 5.6.2014; Dölle, Savia & Vuorenmaan 2004, 18-21.; Haapio 1992, 32.)

Piktorialismille ei ole standardia määritelmää, mutta yleensä sillä viitataan tyyliin, jossa valokuvaaja on jotenkin manipuloinut valokuvaa niin että hän on luonut sen eikä vain pelkästään kuvannut. Piktorialismi ei ole tyyli- tai aihesidonnainen, mutta ominaista tyyliin on kuvan pehmeäsävyisyys, epätarkkuus ja hämyisyys. Suuntaus tosin eroaa kahdella eri tavalla tavallisesta valokuvauksesta. Ensimmäiseksi aihe ja sommittelu on suunniteltu tuomaan jonkinlaista fantasian tunnetta tai visuaalista yhteenkuuluvuutta erottaen omat kuvat dokumenttikuvista, kun aiheena on jokapäiväinen elämä. Jopa maisemakuvauksessakin kuvasta voi löytyä dramatiikkaa, jotta kuvasta saataisiin dynaaminen. Toiseksi valokuvaajat ryhtyivät manipuloimaan kemiallista prosessia. Tuona aikana kovassa suosiossa oli tekniikka nimeltään kumipaino (kumibikromaatti tai -dikromaatti), jossa arabikumi-pigmenttiseokseen lisäämällä kaliumkromaattia saadaan valolle herkkä emulsio. Emulsio levitetään paperille tai jollekin muulle vedostuspohjalle ja valotetaan kontaktissa negatiivin kanssa UV-valolla. Valaistuksen jälkeen kumi kovettu ja kovettumaton kumi pestään pois vedoksesta näin muodostaen kuvan. Muita vedostuskeinoja kumipainon lisäksi käytössä oli esimerkiksi platinavedos, myös nimeltä palladiumvedos ja heliogravyyri, joka tunnetaan myös nimillä fotogravyyri, rotogravyyri tai kaiverrus. Platinavedoksessa paperille saa vedostettua kuvan, kun sen herkistää rauta- ja platinasuoloilla. Heliogravyyrissä painolaatan syvennyksiin siirretty väri paperille painettuna muodostaa tarkan täyssävykuvan. Vedoksiinsa valokuvaajat alkoivat käyttää siveltimenvetoja ja muita manipulointikeinoja saadakseen maalausmaisen tuloksen kuviin. Tämän tekniikan vei äärimmäisyyksiin esimerkiksi Rober Demachy tehdesään kuvistaan luonnosmaisia hiilen ja grafiitin avulla (liite 2). Lisäksi pehmeää tarkennusta ja dramaattista valaistusta käytettiin saamaan maalausmainen kuva. (Piktorialismi, hakupäivä 5.6.2014; Episode 130- Pictorialism, hakupäivä 12.5.2014; Valokuvavedos, hakupäivä 28.10.2014; Heino, Karjalainen, Kervinen, Laakkonen, Paulomo-Rantanen, Ruskela, Salmela, Setälä & Tammi, 2009.)

Teknisesti piktorialistisia kuvia tarkastellessa on huomattavaa, että osassa kuvissa on hyvinkin dramaattinen valaisu. Tämä muistuttaa maalaustaiteessa käytettyä tekniikka nimeltä *chiaroscuro* (ital. *chiaro* 'kirkas', *oscuro* 'pimeä') eli valohämy, jossa on ominaista suhteellisen jyrkät valon ja varjon erot, vaikka valöörisiirtymät ovat asteittaisia. Lisäksi valonlähde ja suunta ovat yleensä selkeät. Nämä ominaisuudet nähtävissä esi-

merkiksi Alfred Stieglitzin kuvassa *Reflections* (liite 17) ja Paul Havilandin kuvassa *Doris Keane* (liite 18). Dramaattisen valon lisäksi piktorialistisissa kuvissa on usein hyvin paljon utuisuutta, joka muistuttaa toista maalaustekniikkaa nimeltään sfumato (it. sfumo, savu, sumu) eli valohämytekniikka. Sfumatossa värisävyjä pehmennetään ja näin sulautetaan toisiinsa. Tekniikassa pyritään utuiseen ja kolmiulotteiseen kuvaan häivyttämällä värien ohella ääri viivoja ohuin maalikerroksin, joita maalataan useita. George Seeleyn valokuvassa *Black bowl* (liite 1) ja Clarence H. Whiten & Alfred Stieglitzin kuvassa *Torso* (liite 19) on havaittavissa tämän kaltaista utuisuutta. On oletettavaa, että piktorialistit halusivat tuoda kuviinsa juuri näitä elementtejä saadakseen maalausmaista tunnelmaa. (Chiaroscuro, hakupäivä 28.10.2014; Sfumato, hakupäivä 28.10.2014.)

2.3 Piktorialismi nykyään

Vaikka piktorialismi suuntauksena hävisi aikaa myöten, oli sillä jälkivaikutuksensa. Valokuvaus hyväksyttiin taidemuotona, kun valokuvakulttuuri vahvistui 1970-luvulla. Valokuvauksesta muodostui taiteilijoille ilmaisukeino ja sen vaikutus heijastui myös kuvataiteeseen, kuten esimerkiksi poptaiteeseen. Tekniikan kehittyminen valokuvauksessa on vaikuttanut sen eri tyyleihin ja ilmaisuun. Esimerkiksi tänä päivänä digitaalinen valokuvaus on saavuttanut suurta suosiota ja on muuttanut valokuvan ilmaisua. (Nykytaide - valokuvaus, hakupäivä 15.9.2014; Valokuvataide, hakupäivä 15.9.2014.)

Piktorialismin suuntausta harrastavia taitelijoita on kuitenkin vielä olemassa. Hyvänä esimerkkinä mainittakoon vuonna 1940 syntynyt puolalainen valokuvaaja Konrad Karol Pollesch. Pollesch valokuvaa maisemia ja muotokuvia, mutta on erikoistunut valokuvaamaan taidekuvia. Hänen valokuvistaan löytyy piktorialismin selkeitä piirteitä (liite 3). Erityisesti hänen kaupunkikuvansa ovat piktorialismille tyypillisen pehmeän utuisia. (Konrad Karol Pollesch - fotografie, hakupäivä 15.9.2014.)

3 TEKNINEN PUOLI

3.1 Kameran asetukset, suljinaika, aukko ja ISO

Käytössäni on Nikon D3100, joka on tarkoitettu aloittelijakäyttöön. Amatöörikameroissa ei ole niin paljon ominaisuuksia verrattuna ammattilaiskameroihin, mutta olen ollut tähän asti tyytyväinen kameraani. Kamerassa on 14,2 megapikselin DX-kokoinen CMOS-kuvakenno, jonka avulla on helppo kuvata teräväpiirteisiä ja kirkkaanvärisiä kuvia. Kameran kautta kuvia voi muokata muutamien eri keinoin, esimerkiksi rajata kuvaa tai muuttaa sen väriä mustavalkoiseksi. Lisäksi suuri ISO-herkkyys (100–3200) mahdollistaa lyhyiden suljinaikojen käytön joko valaistuksen ollessa heikko tai nopeasti kuvattavien kohteiden kuvaamisen. (Nikon, hakupäivä 1.7.2014.)

Suljinaika kertoo, kuinka pitkään kamerasuljin on auki. Valotusaika ilmoitetaan sekunnin murto-osina. Kennolle pääsee enemmän valoa, kun suljinaika on pitkä. Pitkässä suljinajassa huono puoli on kuvien mahdollinen epäselvyys, koska käsin kuvattaessa kamera saattaa heilua ja kuvasta tulee epätarkka. Ongelman voi kuitenkin korjata käyttämällä kamerajalustaa, joka vähentää epätarkkuuden kuvasta pitämällä kameraa paikallaan. Pitkällä suljinajallakin on kuitenkin oma tarkoituksensa, esimerkiksi nopeusvaikutelman luominen kuvaan tai huonossa valaistuksessa kuvaaminen. (Valotusaika, hakupäivä 25.6.2014; Järjestelmäkameran manuaalisäädöt, hakupäivä 24.6.2014; Busselle 1979, 48–49.)

Aukolla (f-luku) tarkoitetaan kamerasuljinin iiriksen kokoa. Mitä pienempi luku on, sitä suurempi aukko on. Aukko vaikuttaa kuvan syväterävyyteen eli siihen kuinka suuri osa kuvasta on terävää. Kun käytössä on suuri aukko (eli pieni f-luku), syväterävyyalue on pieni. Osa kuvasta on tarkka ja osa sumea. Kun aukko on pieni (eli suuri f-luku), koko kuvasta tulee tarkka. Aukon muutos yhden askeleen verran alemmaksi tai yleemmäksi merkitsee valon puolittumista tai kaksinkertaistumista. Aukolla oli kuvauksissa suuri merkitys, sillä piktorialismissa taustat ovat yleensä kuvauskohteeseen verrattuna epätarkkoja. Kun käytin pientä f-lukua, taustat jäivät sumeammaksi. (Järjestelmäkameran manuaalisäädöt, hakupäivä 24.6.2014; Busselle 1979, 44.)

ISO-arvo (herkkyys) on filmin tai digitaalisen kuvauksen ominaisuus, joka kertoo kuinka filmille tai kennolle saapuvaan valoon reagoidaan. Mitä suurempi herkkyys on, sitä vä-

hemmän valoa kamera tarvitsee kuvan muodostamiseen. Suurella herkkyydellä on helppompaa kuvata hämärässä, mutta se lisää kuvaan tulevaa kohinaa (rakeinen kuva), joka huonontaa kuvan laatua. Tämän takia ISO-arvoa kannattaa pitää mahdollisimman pienenä. Värillisen kohinaisen kuvan voi muuttaa myös mustavalkoiseksi, jolloin kuvan rumasta värikohinasta saadaan tyylikäs luonnetta antava kuva. (Järjestelmäkameran manuaalisäädöt, hakupäivä 24.6.2014; Valoherkkyys, hakupäivä 1.7.2014.)

Edellä on mainittu erilaisia kameran kautta tehtäviä asetuksia, joilla voi vaikuttaa kuvan lopputulokseen. Lopullisten kuvien omakohtaiset asetukset mainitaan jokaisessa kuvassa erikseen.

3.2 Objektiivit

Kameran objektiivi on linssi tai linssijärjestelmä, joka muodostaa kuvan kohteesta. Objektiivi liitetään kameran runkoon, jonka kautta valonsäteet keskitetään kameran filmille tai kuvakennolle. Objektiivin tärkeitä ominaisuuksia ovat sen aukko ja polttoväli. Jos objektiivissa on mahdollisuus käyttää suurta aukkoa, se kykenee toimittamaan hämärässä niin paljon valoa, ettei suljinaikaa tarvitse pidentää ja näin vähennetään riskiä saada epätarkka kuva kameran tärähtämisen takia. Polttoväli ei kerro objektiivin fyysistä kokoa eikä kuinka lähelle kamera tarkentuu, vaan polttoväli kuvaa useimmiten sitä kuinka paljon kuva "suurentuu". Varsinaisesta suurennoksesta ei kuitenkaan ole kyseessä, vaan kameran polttovälin voi paremmin hahmottaa ajattelemalla, kuinka leveän alueen objektiivi kuvaa kennon alueelle. Kun kuva esittää kapeamman alueen, sitä suurempana kuvassa olevat kohteet näkyvät kuvan kokoon nähden. (Objektiivi, hakupäivä 18.7.2014; Polttoväli, hakupäivä 18.7.2014.)

Objektiiveja on monia erilaisia erilaisista polttoväleistä erilaisiin merkkeihin. Kameraa ostaessa paketissa tulee mukana yleensä normaaliobjektiivi polttovälillä 18–55. Normaaliobjektiivit soveltuvat kuvauksiin, jossa kohde ei ole kaukana tai kohde ei ole suuri. Valovoimaisimmat normaaliobjektiivit soveltuvat hyvin yö- ja hämäräkuvauksiin, koska normaaliobjektiiveja voidaan valmistaa halvoin kustannuksin tarkoiksi ja valovoimakkaita. (Objektiivi, hakupäivä 18.7.2014; Normaaliobjektiivi, hakupäivä 23.7.2014.)

Kauko-objektiivivi (myös teleobjektiivivi) on kuin normaaliobjektiivivi, mutta suppeammalla kuva-alalla. Kauko-objektiivivi sopii lintujen ja muiden kaukana olevien kohteiden kuvaamiseen. Kyseisellä objektiivivilla otetuissa kuvissa on luonteenomaista syvyyssuuntaisia etäisyyksiä väärentävä vaikutus; lähellä otetussa kuvassa etäisyyserot näkyvät liioitellusti ja kaukaa kuvattuna etäisyyserot näyttävät kutistuvan. (Objektiivivi, hakupäivä 18.7.2014.)

Laajakulmaobjektiivivi on laajan kuvan tuottava objektiivivi, joka sopii arkkitehtuurin, ahtaisten tilojen ja maisemien kuvaukseen. Lisäksi objektiivivissa on suuri terävyysalue. Objektiivivia käyttäessä kuvaan saattaa tulla tynnyrivääristymä, jolloin kuva näyttää pullistuvan keskeltä. Tätä efektiä hyödynnetään kalansilmäobjektiivivissä, jossa tynnyrivääristymää korostetaan. Kalansilmäobjektiivivia käytetään yleensä tehokeinona taiteellisille kuville. Nimensä objektiivivi saa kalansilmää muistuttavan rungosta ulos pullistuvan linsin muodon takia. (Objektiivivi, hakupäivä 18.7.2014; Laajakulmaobjektiivivi, hakupäivä 23.7.2014.)

Kiinteäpolttovälinen objektiivivi on objektiivivi, jossa polttoväliä ei voi muuttaa. Etu tässä objektiivivissa on sen hyvä kuvalaatu ja yksinkertainen rakenne. Haittana on kuvan rajauksen hankaluus, joka täytyy suorittaa siirtymällä lähemmäs tai kauemmas kohdetta. Muuttuvapolttovälisessä objektiivivissa ei tätä ongelmaa ole, koska sen polttoväliä voi muuttaa. Näiden objektiivivien huono puoli on mahdollinen huono kuvalaatu. (Objektiivivi, hakupäivä 18.7.2014.)

Lähikuvaukseen tarkoitettu makro-objektiivivi on hyödyllinen objektiivivi, kun kuvauksen aiheena ovat pienet kohteet kuten esimerkiksi hyönteiset ja kasvit. Makro-objektiivivilla kuvauksen pienet kohteet voidaan kuvata luonnollisen kokoisina tai suuremmassa koossa. Ostaessaan makro-objektiivivia täytyy olla tarkkana, sillä valmistajilla on tapana lätkäistä macro-leima objektiiveihin vapaalla kädellä. Aidoissa makro-objektiiveissa on aina kiinteä polttoväli. Polttovälit vaihtelevat lyhyestä pitkään, mutta kaikilla saa suuren kohdalleen, joten ainoa ero on siinä kuinka kaukaa voi kuvata. Lyhyemmän polttovälin objektiivivit ovat halvempia ja pienempiä ja niissä on suuri syväterävyys. Kuvaaminen täytyy suorittaa läheltä, joten liikkuvien kohteiden, kuten esimerkiksi perhosten, kuvaaminen on hankalampaa. Etäisyyttä olisi myös hyvä olla kohteeseen, jotta kuvaan saisi valoa. (Valokuvauksen perusteita: makrokuvaukset, hakupäivä 6.8.2014.)

Omistan kolme eri objektiivia, kameran mukana tulleen AF-S DX Zoom-Nikkor 18-55mm f/3.5-5.6G ED II ja kaksi ulkomailta ostettua objektiivia, Englannista tilattu käytetty AF-S DX Zoom-Nikkor 55-200mm f/4-5.6G ED ja Unkarista ostettu AF-S DX NIKKOR 18-105mm f/3.5-5.6G ED VR:n. Kuvauksia varten päädyin käyttämään kameran mukana tullutta objektiivia. Perustelut objektiivin valinnalle olivat laatu, polttoväli ja suodinkoko. Laadullisesti koin kittilinssin parhaaksi, sillä olen käyttänyt sitä monessa tilanteessa ja kokenut sen hyväksi. Lisäksi kahdessa objektiivissa (perusobjektiivin ja 55–200) suodinkoko oli sama 52mm, oli suotimien ostamien kyseisessä koossa paljon edullisempaa, koska pystyisin käyttämään niitä molemmissa objektiiveissa. Joissain linssimerkeissä suuremmat suodinkoot ovat kalliimpia, joten tyydyin pienempään suodinkokoon. Laadun suhteen olin kokeillut Unkarista ostettua objektiivia, mutta huomasin sen olevan joissain tilanteissa huonompilaatuinen (kuva saattoi olla joistain kohtaa epätarkempi). Koska kuvaukseni olivat yleensä nopeita tilannekuvia, en halunnut alkaa vaihtelevaan objektiiveja kesken kuvauksien. Vaihtelemisen takia olisin menettänyt kuvausaikaa ja en halunnut alkaa lavastamaan erikseen joitain kuvaustilanteita. Polttovälän suhteen en kokenut tarpeelliseksi kuvauksissa käyttää pitkää polttoväliä, joten 55-200mm:n objektiivin jäi myös käyttämättä.

3.3 Suotimet

Suotimen tehtävänä on vaimentaa eri aallonpituuksia, mikä vaikuttaa kuvalaatuun ja voi antaa erilaisia efektejä kuvaan. Suodin kiinnitetään joko objektiivin etuosaan tai takaosaan, mutta etuosaan kiinnitettävät ovat yleisempiä. Suotimia on saatavilla erikokoisina riippuen objektiivin koosta ja suodin sopii vain vastaavan kokoiseen suodinkierteseen. Suodintyyppinä on olemassa erilaisia riippuen käyttötarkoituksesta ja suotimia voi käyttää useampia yhtä aikaa. Kameran kennoon tulevaan valoon vaikuttavia suotimia ovat esimerkiksi ultraviolettisuodin (UV 0), harmaasuodin (ND 2, 4, 8), päivänvalosuodin (skylight 1A/B) ja polarisaatiosuodin. Jokaisessa suotimessa on omat erikoisuutensa, mutta ne kaikki vähentävät tavalla tai toisella auringonvalon määrää kuvassa. Esimerkiksi harmaasuodin soveltuu tilanteisiin, kun päivälavassa halutaan kuvata vesiputouksen yhtenäisenä vesivirtana. Tällaisessa tilanteessa täytyy kameran asetuksista käyttää pitkää suljinaikaa, mutta ilman suodinta kuvasta tulisi ylivalottunut. Polarisaatiosuodin vähentää lasista, vedestä ja muista ei-metallisista pinnoista kuvaan tulevat heijastukset. Lisäksi polarisaatiosuodin syventää kuvan värisävyjä, esimerkiksi sininen

ja vihreä muuttuvat tummemmaksi. Taivaan sinisen sävyn tummuessa valkoiset pilvet erottuvat kuvasta paremmin. (Suodin (valokuvaus), hakupäivä 24.6.2014.)

Valon lisäksi suotimilla voidaan vaikuttaa kuvan väreihin. Väreistä yleisempiä ovat punainen, sininen, oranssi, vihreä ja keltainen. Muita värisävyn muuttavia suotimia ovat esimerkiksi seepiasuodin, joka antaa kuvaan ruskean sävyn, ja FLD-suodin, joka poistaa keltavihreän värisävyn kuvasta. Keltavihreä värisävy johtuu yleisesti loisteputkivaloista, mutta ulkona käyttäessä FLD-suodinta kuvan väreihin voi saada dramaattisiakin muutoksia. Kokovärisuotimien lisäksi on myös puolivärisuotimia, jotka värjäävät vain osan kuvasta. Nämä suodattavat voimakkaasti valon eri aallonpituuksia. (Camera filter. Hakupäivä 30.8.2014.)

Valon ja värin jälkeen kuvaa voidaan myös ehostaa erilaisilla erikoistehostesuotimilla, joita löytyy useita erilaisia. Esimerkiksi on olemassa kohdetta suurentavat makrosuotimia, kuvakehyksiä antavat kehysuotimia, kirkkaat kohteet tähtien näköisiksi tekevät tähtisuotimia ja unen kaltaista pehmeyttä kuvaan antavia pehmeäpiirtosuotimia. Nämä suotimet eivät vaimenna valoa, vaan muuntavat sen luonnetta. (Lens Filters Explained. Hakupäivä 31.8.2014; Photographic filter. Hakupäivä 31.8.2014.)

Suotimien hinnat vaihtelevat muutamasta euroista satoihin euroihin riippuen suotimien tarkoituksesta ja laadusta. Suomesta suotimia ei kuitenkaan löydy helpolla, mutta esimerkiksi nettihuutokaupasta Ebaysta löytyy laaja valikoima erilaisia suotimia. Suotimien käyttäminen on helppoa, mutta nykyään kuvia voi muokata jälkikäteen niin monella eri tapaa, että suotimet eivät välttämättä ole tarpeellisia.

Omaan suodinkokoelmaani kuuluvat Sonia Close-up Kit 4 piece set (+1, +2, +4 & macro), K&F Concept Graduated Color Lens Filter Kit ja K&F Concept UV Circular Polarizer FLD ND Filter Kit. Makrokuvaukseen tarkoitettuja Sonian suotimia en käyttänyt kuvauksissa, mutta värisuotimet ja valoon vaikuttavat suotimet olivat käytössä. Värisuotimeni ovat puolivärisuotimia ja väreinä ovat oranssi, sininen, harmaa, punainen, vihreä ja violetti. Valosuotimista löytyy FLD-suodin, CPL eli polarisaatiosuodin, UV-valosuodin ja kolme harmaasuodinta. Värisuotimista käytin vain sinistä ja vihreätä, mutta valosuotimista oli useampi käytössä. Lopullisten kuvien omakohtaiset suotimet mainitaan jokaisessa kuvassa erikseen.

Valitsemani suotimet mahdollistivat kuvauksissa erilaisten lopputuloksien saavuttamisen kameran asetuksia muuttamalla. Esimerkiksi harmaasuotimet pimensivät kuvan, jos minulla oli suljinaikaa 1/100. Harmaasuotimien ansiosta pystyin käyttämään kirkkaana päivänä pitkiäkin suljinaikoja, joka loi liikettä kuvaan. Polarisaatiosuodin taas erotti taivaalta pilvet paremmin näkyviin ja tämä loi kivan elementin kuvaan. Värisuotimia käytin taas vain kokeilumielessä. Halusin nähdä kuinka paljon eroa oli siihen, että en olisi käyttänyt värisuotimia. Sinisen ja vihreän väriset suotimet loivat mielenkiintoisen tunnelman eikä kuvia tarvinnut edes jälkikäsitellä, sillä niiden väriominaisuudet olivat jo mielenkiintoiset (liite 20). Useamman kuin kahden suotimen käytössä oli se huono puoli, että suotimien reunat rupesivat näkymään kuvan reunoissa.

3.4 Valaisu ja sää

Valokuvauksessa valo on tärkeä asia. Kun valoa on riittävästi, kamera tallentaa kuvan virheettömästi. Valaisulla voidaan kuvata eri tapahtumien tunnelmaa, määrittää ajan kohta (vuorokaudenaika, vuodenaika) ja kiinnittää huomio tiettyihin kohteisiin. Materiaalin, pintojen, tilan ja kappaleiden tuntukin saadaan esille, kun kohteessa ovat oikeat valot ja varjot. Lisäksi valaisu voi toimia taiteellisena sommitteluna. Onnistuneeseen valaisuun ei välttämättä vaadita kallista välineistöä ja joskus pelkkä luonnonvalo voi riittää kuvauksissa. Auringonvaloa käyttäessä siinä on kuitenkin haittapuolena sen enakoimattomuus. Lisäksi emme voi siirtää aurinkoa haluamaamme paikkaan, jolloin aurinko vaikuttaa kuvausaikatauluun. Luonnonvaloa voidaan muokata erilaisilla keinoilla, kuten heijastimilla. Kun lisävaloa tarvitaan lisää, voi jo yhdelläkin salamalla tulla toimeen. (Videon peruskurssi PV 7. Hakupäivä 15.9.2014; Hunter & Reid, 2012, 87.)

Erilaiset säätilanteet vaikuttavat valokuvaukseen. Joskus sateinen päivä voi pilata koko ajatuksen valokuvauksesta, mutta sateesta voi hyötyä. Erilaiset sadepilvet suodattavat eri tavalla valoa, täysin pilvinen taivas tekee ilmasta synkän ja utuisen tai sateen aikana paistava aurinko voi antaa raikkaan vaikutelman. Sateella voi kuvata esimerkiksi jotain kasvia, jolloin vesipisarot erottuvat kasvin pinnalta. Liian kirkas sää voi hankaloittaa kasvien kuvaamista, jos kuvatta kasvi heijastaa valoa liikaa. Tässä tilanteessa pilvinen tai vaihtelevasti pilvinen sää on paras ratkaisu. Myrskyinen sää sopii tilanteeseen, jos maisemaan halua saada liikettä. Järvi- ja merimaiseman kuvaukseen myrsky sopii, jos kuvasta halutaan saada dramaattinen. Sateen aikana täytyy kuitenkin muistaa suojata kamera. Kameran voi kääriä muovipussin sisään turvaan tai sateenvarjon käyttäminen

kuvaamisen aikana auttaa suojaamaan kameraa kosteudelta. Sateen lisäksi sumu toimii hyvänä elementtinä valokuvaukselle. Sumu luo kuvaan mystistä tunnelmaa ja kuvattavat kohteet eivät erotu samalla tavalla kuin kirkkaalla säällä kuvatessa. Kuvattavien kohteiden siluetit voivat erottua samankaltaisesti kuin vastavaloon kuvatessa, mutta ilman kovaa valoa. (Maisemakuvauksen perusteet. Hakupäivä 15.9.2014; Let The Weather Affect Your Photography! Hakupäivä 15.9.2014; Taking photos in fog, mist or haze. Hakupäivä 15.9.2014.)

Joissain tilanteissa valolla oli hyvin suuri elementti. Rajattu valonlähde oli tärkeä kuvauksissa. Näissä tilanteissa halusin saada kuviin chiaroscuroon kaltaista valaisua, mutta silti suurin osa kuvauksista oli tilannehetkiä. Jos näin jossain kohtaa tulevan hyvän valaisun, menin siihen paikalle enkä käskenyt kuvattavan liikkuvan. Hyviä eri valaisutilanteita oli savusaunan kuvauksessa, sillä siellä valonlähteitä oli vain kaksi, joista toinen oli hyvin pieni. Lisäksi usein vastavaloon kuvaaminen auttoi saamaan kuvissa chiaroscuroon kaltaisen tunnelman.

Kuvauksissa päätin käyttää vain erilaisia luonnonvaloja, aina kirkkaasta pilvettömästä taivaasta harmaaseen sadepilveen. Pilvinen sää suodatti auringonvaloa niin, että varjoista ei tullut kovia, vaan niistä sai pehmeitä. Myös se, mihin päivän aikaan kuvasin, vaikutti asiaan. Aamulla ja illalla auringonvalo ei ollut voimakasta, mutta joissain tilanteissa se rajoitti kuvauksia. Jos illalla aurinko oli ehtinyt jo laskea horisontin taakse, kuvauksista ei välttämättä tullut mitään. Tein lisäksi kuvauksia varten heijastimen teippaamalla foliota leveään lastulevynpalaseen, joten minun ei tarvinnut ostaa kuvauksia varten erillistä heijastinta (liite 4). Heijastimella pystyin heijastamaan kuvattavaan kohteeseen valoa eri kohdista ja muutamassa tilanteessa heijastimella luotiin varjo kuvattavan kohteen päälle. Muutama kuvaus kokeiltiin myös kuusimetsässä, jossa tiheä latvasto loi laikukkaan valaisun maahan. En halunnut käyttää kuvauksissa kameran sisäistä salamaa, sillä siinä valo on omasta mielestäni rumannäköistä, kovaa ja huonosti hallittavaa. Harkitsin hetken erillisen salaman ostamista - joko kameraan liitettävää käsisalamaa tai sitten LED-valaisinta - mutta päätin tyytyä pärjäämään luonnollisilla valoilla. Luonnolliseen valoon tyytyminen oli luonnollinen ratkaisu, sillä koin keinotekoisien valon käyttämisen lavastamiseksi ja mahdollisen ulkoisen LED-salaman käyttöön olisin saattanut tarvita kuvauksia varten apulaisia, joita ei aina ollut mahdollista saada. En yleensä käyttänyt mitään erillisiä salamoita tai lamppuja kuvauksissa, sillä pidän enemmän luonnollisesta valosta. Lisäksi raha ratkaisi tässä asiassa enkä ostanut kameraan uutta salamaa.

3.5 Muut keinot kuvalaadun muuntelemiseen

Muita keinoja kuvalaadun muuntelemiseen kuvauksen aikana on erilaisia. Päätin kokeilla vain muutamaa keinoa, sillä koin niiden muutamankin idean jo edesauttavan minua kuvauksissa. Näillä keinoilla yritin saada kuviin erilaisia efektejä, utuisuutta tai muuten vaikuttaa kuvalaatuun niin että se antaisi kuviin piktorialistista vaikutteita.

Likainen lasi oli yksi keino, jolla koetin saada tekstuuria kuvaan. Käytössäni oli valokuvakehyksen lasi, joka oli kerännyt pölyä ja muuta likaa. Likainen lasi antoi mukavan efektin kuvaan, mutta suurimmaksi ongelmaksi muodostui heijastuva valo. Lasi saattoi heijastaa kuvaajasta joitain osia tai taivasta. Näiden ongelmien takia jätin likaisen lasin lopulta käyttämättä lopullisissa kuvauksissa.

Elintarvikepakkausten kääreenä käytetty kelmumuovi oli yksi keino, jolla voi kokeilla kuvalaadun manipuloimista. Riippuen muovikelmun määrästä ja kuvausasetuksista kuvaan voi saada utuista pehmeyttä. Harjoittelin aluksi muovikelmun käyttämistä kohteen kuvaamiseen (liite 5). Kuvaan tuli mukavaa utua, mutta täydellisen utuisuuden saaminen oli hankalaa. Kohde saattoi liikkua ja valaisu muuttui välillä, jolloin utua ei kuvasta välttämättä erottanut. Lisäksi jos kuvauksessa käytti salamaa, kelmu erottui kuvasta liian hyvin. Kokeilemisen kautta kuvaustilanteisiin löytyi aina oma sopiva asetuksensa ja käytin muovikelmua muutamassa kuvaustilanteessa. Lopullisissa valitsemisani kuvissa ei kelmu kuitenkaan ollut käytettävissä, mutta opin uutta kelmun käytöstä valokuvauksessa.

Kolmas erikoiskeino, jota kokeilin valokuvauksessa, oli savun käyttö. Savu suodattaa valoa ja luo samankaltaisen tunnelman kuin sumu. Savua on kuitenkin helpompi hallita ja nähdä kirkaassakin auringonpaisteessa verrattuna sumuun, joten suoritin yhden kuvauksen savusaunassa. Kuvauksissa täytyi vain huomioida turvallisuusseikat, sillä liian pitkään savussa olemisen oli haitallista ja myöhemmin alkoi muodostua häkää, joka haittaisi enemmän tilannetta. Savun käyttöä oli vain savusaunan kuvauksessa.

4 TEOSOSA

Työni on tuotos ja tämän takia opinnäytetyöni on toiminnallinen opinnäytetyö. Toiminnallinen opinnäytetyö on vaihtoehto ammattikorkeakoulun tutkimukselliselle opinnäytetyölle ja se tavoittelee ammatillisessa kentässä käytännön toiminnan kehittämistä, ohjeistamista, järjestämistä tai järjeistämistä. Se voi olla alasta ja kohderyhmästä riippuen esimerkiksi ammatilliseen käytäntöön suunnattu ohje, opastus tai ohjeistus, kirja, kehittämissuunnitelma tai joku muu tuotos/tuote/produkti tai projekti. Opinnäytetyön tulisi olla käytännönläheinen, työelämälähtöinen, tutkimuksellisella asenteella toteutettu ja riittävällä tasolla alan taitojen ja tietojen hallintaa osaava. (Monimuotoinen/toiminnallinen opinnäytetyö, hakupäivä 1.11.2014; Vilka & Airaksinen 2003, 9-10.)

Toiminnallinen opinnäytetyö on kaksiosainen, ensimmäinen osa on toiminnallinen osuus eli produktio ja toinen on prosessin dokumentointi ja arviointi tutkimusviestinnän keinoin eli opinnäyteraportti. (Monimuotoinen/toiminnallinen opinnäytetyö, hakupäivä 1.11.2014.)

4.1 Suunnitelma

Toiminnallisessa opinnäytetyössä tehdään suunnitelma lähinnä sen vuoksi, että opinnäytteen idean ja tavoitteiden tulee olla harkittuja, tiedostettuja, ja perusteltuja. Siinä vastataan kysymyksiin mitä, miten ja miksi tehdään. Toimintasuunnitelman ensisijainen merkitys on, että tekijä jäsentää itselleen mitä on tekemässä. (Vilka & Airaksinen 2003, 26).

Aiemmin jo mainitsin piktorialismin kuvaavan arkielämää, joten valitsin pääaiheeksi oman perheeni arkipäivän tilanteita. Kuvausaiheita ei tarvinnut onneksi miettiä pitkään, sillä kuvaukset tapahtuivat kesällä ja silloin ei tekemistä puutu. Joissain kuvaustilanteissa tavoitteena oli tuoda kuvauksiin hieman huumoria tai fantasiaa tunnetta elävöittämään kuvia ja saamaan kuviin särmää. Kaikissa kuvissa tätä ei ole, mutta se ei tehnyt kuvaustilanteista tai aiheista tylsiä. Suurin osa kuvauksista suoritettiin ulkona, koska luonto on minulle tärkeä paikka ja loistava kuvauksenaihe.

Ennen valokuvauksen aloittamista luonnostelin muutamia kuvia, joita ajattelin kokeilla kuvata. Osa luonnoksien ideoista muuttui kuvauksien aikana ja osa toimi lähes täydellisenä mallina kuvauksille. Muutama luonnos ei päätenyt ollenkaan edes kuvattavaksi joko olosuhteiden ollessa huonot tai koska hylkäsin idean suorilta käsini. Luonnoksia tehdessäni mietin erilaisia kuvakulmia ja sommitteluja, joita voisni kokeilla. Muutamasta kuva-aiheesta ajattelin kokeilla muita eri kuvauskohteita, mutta kuitenkin säilyttäväni pääaiheen samana. Ideoiden miettiminen ei ollut hankalaa, koska olin miettenyt aiheita jo tovin aikaa ennen opinnäytetyön hyväksymistä. Valokuvaamisen suhteen en yleensä koskaan luonnostele kuva-aiheita etukäteen, joten suurin osa ottamista kuvista olivat kuitenkin tilannekuvia, jolloin otin kameran mukaan ja elin hetkessä. Jos joku kiinnostavat tilanne meni ohi, enkä yrittänyt lavastaa sitä uudelleen.

Sen lisäksi että olin katsellut jo piktorialistisia kuvia ja niiden aiheita sekä sommitteluita, inspiraatiota kuvauksiin sain ainakin Caspar David Friedrichin maalauksesta *Vaeltaja sumumeren yllä* (liite 6). Eräs tuttavani kommentoi muutaman valokuvani muistuttavan kyseisen taiteilijoiden töitä, joten katselin taiteilijan maalauksia. *Vaeltaja sumumeren yllä* oli jo entisestään tuttu työ minulle ja koen maalauksen utuisen tunnelman yhä vieläkin inspiroivan minua niin valokuvauksessa kuin muussa taiteen eri suuntauksissa. Casparin töissä oli muutenkin erilaisia elementtejä, jotka kiehtoivat ja inspiroivat minua kuvauksissa. Toinen inspiraatiokuva tätä opinnäytetyötä tehdessä oli isäni ottama valokuva savusaunasta (liite 7). Isäni ottamasta kuvasta sain suoran idean ottaa samasta kohteesta oman kuvan sekä kuvata tilannetta, kun savusaunaa lämmitetään. Piirsini suunnitelmasta luonnoksen (liite 8) ja mietin mitä erilaisia kuvakulmia tai asetuksia voisni käyttää valokuvatessa. Isäni ottama kuva on otettu kännykän kameralla, jolloin sen asetukseen ei voi vaikuttaa. Omalla kohdalla pystyin kuitenkin näihin asetuksiin vaikuttamaan, koska kamera sen sallii. Kuvatessani kyseistä kohdetta kokeilinkin erilaisia asetuksia, joilla saisin mielenkiintoisen valaisun ja tunnelman kuviin. Suurena muuttujana kuvassa oli savu, johon en pystyisi itse vaikuttamaan. Sen takia en suunnitellut luonnokseen mitään erikoisempia asetelmia savun suhteen, vaan päätin mennä aina tilanteen mukaan. Kokonaisuudessaan savusaunan kuvaaminen oli mukavaa ja onnistuin mielestäni tehtävässä hyvin.

Pari muuta esimerkkiä luonnoksista valokuvauksia varten voisni mainita esimerkiksi marjasuoalueeseen liittyvät luonnokset (liite 9). Idea ensimmäiseen luonnokseen tuli

juhannuksen jälkeen, kun kotimme lähellä sijaitsevalla marjasuolla kaikki hillankukat olivat paleltuneet kylmän sään ja lumentulon takia. Ideani oli aika selkeä, joten tein pari luonnosta kyseiseen aiheeseen samalle sivulle. Luonnoksissa mietin, käyttäisinkö rajauksessa lähi- vai kaukokuva. Lopulta päädyin valitsemaan lähikuvan sen rajauksen, kuvakoon ja sommitelman takia. Lisäksi kuvan idea tuli selkeämmin esille kyseisessä luonnoksessa. Kuvassa oleva laajakuvaluonnos päätyi myös käytettäväksi ideaksi kuvauksia varten.

Toisena luonnoksena mainitsen mustikanpoimintaan liittyvän luonnoksen, jonka suunnittelin omassa mielessäni ja paperille todella hyvin (liite 10). Kuvauspaikka oli katsotuna jo ennalta valittu. Lisäksi olin suunnitellut, mistä kulmasta ja millä kuvakoolla kuvaisin kyseisen kuvan. Kuvausidean oli kaiken kaikkiaan täydellisesti suunniteltu, mutta kuvaukset jäivät kyseisessä paikassa suorittamatta. Mustikanpoiminnasta otin muutamia kuvia, mutta kuvaus tapahtui täysin erissä paikassa ja kuvista ei lopuksi tullut niin kiinnostavia. Toisessa paikassa kuvatut kuvat eivät olleet mielenkiintoisia ja koska olin itsekin poimimassa mustikoita, en kuvannut kaiken aikaa. Lopulta idean suhteen kävi niin, että se jäi lopulta käyttämättä kokonaan. Aika ei vain lopulta riittänyt aiheen kuvaamiseen ja kiinnostus jäivät vähäiseksi muiden kuvauksien takia.

Luonnoksista oli kuvauksissa hyötyä, mutta suunniteltuani ne paperille päädyin tarkastelemaan niitä harvoin paperilta. Kun idea oli saatu jo paperille, en kokenut tarvetta saada vertailla ideaani varsinaiseen toteutukseen. Kuvaamisen suhteen olen aina ollut kokeilemalla oppiva, joten en luonnoksiin lisännyt ennalta kameran asetuksia, joita voisin kokeilla. Ja koska luonnoksia ei lopulta ollut kovin monta, ei niiden pariin tarvinnut muutenkaan palata.

Kuvauksia varten harjoittelin myös kameran eri asetusten kokeilemistä (suljinaika, ISO, aukko) ja suotimien vertailemista. Tämä harjoittelemisen edesauttoi varsinaisten kuvauksien etenemistä, sillä osasin jo varautua siihen kuinka eri asetukset ja suotimet vaikuttaisivat lopullisen kuvan tulokseen.

4.2 Työstäminen

Kokonaisuudessaan kuvaukset menivät hyvin. Suurin osa kuvauksista ajoittui heinä- ja elokuun ajalle, mutta muutamia kuvauksia suoritin myös kesäkuussa. Sääolosuhteet

olivat koko kesän ajan sopivan suotuisat, joten kuvauksia joutui hyvin harvoin perumaan. Ongelmia oli harvoin. Muutama johtui säätilanteesta, mutta mitään vakavampaa ei loppujen lopuksi ollut. Ainoastaan yksi kuva oli vähällä epäonnistua, sillä kuvaukseen tarvittu rekvisiitta puuttui. Kuvassa *Huono hillavuosi* (liite 11) suurin ongelma oli itse kyseisen marjan, hillan, puuttuminen. Kuvaus suoritettiin kotimme lähellä olevalla suoalueella, josta olemme monien vuosien ajan poimineet hilloja. Kesällä 2014 suot olivat valkeanaan hillankukista, joten hyvä sato oli odotettavissa. Juhannuksen aikaan kuitenkin lämpötila laski pakkasen puolelle ja lumi peitti maan, jonka seurauksena kaikki hillankukat lakastuivat ja marjoja ei ollut löydettävissä kyseiseltä suolta. Etsin marjaa suolta avustajani ja kuvauskohteen kanssa pidemmän aikaa kuitenkin sitä löytämättä. Luovuttamisen sijaan vaihdoin marjan lakastuneeseen hillankukkaan. Myöhemmin ajateltuna lakastunut kukka oli ehkä hieman parempi idea, mutta lakastunut tai huono marjakin olisi kuvauksissa kelvannut. *Huono hillavuosi* oli muutenkin kovin haasteellinen kuvaustilanne, sillä sää oli tuona päivänä hyvin epävakaa, tuuli kova ja kuvauksien lopetettua ukkonen oli lähestymässä. Lisäksi onnistuin löytämään yhden hillan, kun olimme poistumassa suoalueelta, mutta emme tuon yhden marjan takia enää palanneet kuvaamaan uudelleen, sillä olin jo tyytyväinen kuvauksiin ja ukkonen oli lähestymässä.

Toinen ongelma kuvauksissa liittyi savusaunaan. Alussa, kun tuli on sytytetty uuniin, savu levisi tasaisesti koko savusaunaan. Noin puolen tunnin kuluttua savu teki selvän rajan, millä korkeudella se leijui. Jos savusaunan kuvauksissa seisojalla savua, pystyi tuntemaan kuinka häkä alkoi jo lyhyen ajan jälkeen polttaa kurkussa. Turvallisuussyistä käytin jalustaa kuvauksissa ja kuvasin itse lattiarajasta. Lisäksi kuvaaminen oli helpompaa, kun tuli oli vasta sytytetty, sillä häkää ei ollut ehtinyt muodostua niin paljoa.

Kuvauksia suoritettiin melkein jokaisena vuorokauden aikana. Yleisesti kuvaukset sijoituivat puolenpäivän ajoista aina iltaan, koska silloin auringonvalo riitti aina kuvauksiin. Myös useampi tilanne kuvattiin illalla joko auringonlaskun aikaan tai sitten kun aurinko oli jo laskenut. Jos tilanteessa tarvitsi valoa, tämä saattoi koitua ongelmaksi.

Kuvaustilanteissa kokeilin erilaisia asetuksia ja kuvakokoja. Yleensä löydettyäni sopivat asetukset tilanteeseen käytin lopun ajan samoja asetuksia enkä vaihdellut niitä. Tosin jos sääolosuhteet pakottivat muuttamaan asetuksia koko ajan, näin silloin tein. Myös

polttovälien muuttaminen saattoi vaikuttaa lopputulokseen, joten niiden vaihtamisen ohella jouduin taas muuttamaan asetuksia.

4.3 Lopulliset tulokset

Lopullinen kuvamäärä, joita sain kesän aikana kuvattua opinnäytetyötä varten, oli vähän päälle 3000 kuvaa. Aiheita oli kuvattuna ainakin yli kymmenen erilaista, mutta lopullinen valinta rajautui kuuteen kuvaan. Kuva-aiheiden ja lopullisten kuvien valitseminen oli aluksi hankalaa, mutta kuten aiemmin oli jo maininnut kuvaavani perheeni arkea, ei kuvien valitseminen ollut lopulta niin vaikeaa. Valintaa myös hankaloitti se, koska olin keskittynyt kuvauksien aikana enemmän vain kuvien ottamiseen kuin siihen, että olisin saanut niistä enemmän piktorialistisia. Kuvia saattoi siis riittää, mutta se oliko kuva oikeantyylinen piktorialismin edustajaksi? Tämä kysymys hankaloitti kuvanvalintaa.

Kuvalaadullisesti valokuvani ovat selkeästi parempia verrattaessa vanhoihin piktorialistisiin valokuviin, mutta tarkoitukseni ei ollut vangita piktorialististen kuvien laatua vaan tunnelmaa. Tämä välillä hankaloitti kuvavalintaani, koska tarkastelin valokuviani liian kriittisesti enkä muistanut, että teknologia on valokuvauksen alkuajoista kehittynyt huimaa vauhtia ja sen johdosta myös valokuvien laatukin on parantunut. Tämän takia en halunnut tehdä valokuvistani tarkoituksella huonolaatuisia. Tärkein asia kuvissa oli, että niiden tunnelma antaa piktorialistisen eli maalausmaisen ja utuisen tunnelman.

Ensimmäinen kuva on jo aiemmin mainitsemani *Huono hillavuosi* (liite 11). Kuvaasetukset kuvassa ovat aukko 5.6, suljinnopeus 1/200, ISO 800 ja polttoväli 55 mm. Käytin tässä kuvassa suotimena polarisaatio-suodinta (CPL-suodin) ja harmaasuodin (ND 2). Olin tähän kuvaan tyytyväinen jo kuvausvaiheessa, joten kuvan jälkikäsitteily jäi hyvin vähäiseksi. Lisäsin kuvaan vain hyvin vähän kirkkautta, jotta kasvi erottuisi taustasta paremmin. Kuvan värilämpötilaan tai mihinkään muuhun en puuttunut. Kuvan tarkkuusalue on pieni, keskittyen vain muutamiin kohtiin kasvista ja lisäksi valo ei anna selkeätä kuvaa, mikä vuorokauden aika on kyseessä. Vaikka kuvassa näkyikin ihmisen kädet, pääkohteena on paleltunut hillankukka. Perusteluna kuva-aihevalintaan oli se, että perheessämme poimitaan joka kesä marjoja pakkaseen, joten se kuuluu meidän perheemme arkeen. Erityisesti hilla on tärkeä marja, koska joulun aikaan äitini tekee hillasoppaa riisipuuron lisukkeeksi. Vaikka tuona vuonna pakkasen veikin hillat lähisuolta, saimme hilloja kuitenkin pakkaseen. Kuvia kyseisestä kohteesta oli useampi kym-

menen, eri kuvakokoilla ja sekä pysty- että vaakakuvaa. Vaakakuvassa pystyin kuitenkin rajaamaan kuvauskohteen paremmin esille, joten pystykuvat jäivät käyttämättä. Lopullisen kuvan valitseminen oli hieman haastavaa, sillä kohteesta oli monia hyviä kuvia otettuna. Lopullisen kuvan valintaan vaikuttivat eniten kuva-asettelu ja se kuinka kasvi oli terävöitetty kuvaan. Pidin siitä, että koko kasvi ei näkynyt terävänä kuvassa ja kädet olivat taustalla sumeana elementtinä.

Toinen kuva on *Savusaunan lämmittäjä* (liite 12). Kuva-asetukset ovat aukko 3.5, suljinnopeus 1/10, ISO 800 ja polttoväli 18 mm. Tässä kuvassa käytössä oli vain polarisaatio-suodin. Savusaunaa kuvatessa otin kuvia tilanteen mukaan, joten tästä tilanteesta ei ollut luonnosta. Vaikka suunnittelinkin savusaunan kuvaamisen ja tein siitä yhden luonnoksen, sisäpuolella kuvatessa menin aina tilanteen mukaan. Tämä kuva koki hieman suurempaa kuvankäsittelyä. Vähensin kuvan tarkkuutta (clarity), värisävyjä (vibrance) ja lisäsin kuvaan hieman rakeisuutta (grain) tuomaan kuvaan enemmän rakennetta. Lisäksi säädin tummia sävyjä (shadows & blacks) hieman reunoilta tummemmaksi, jolloin huomion keskipiste siirtyy keskelle kuvaa. Katse liikkuu kuvassa kasvoista kättä pitkin valonlähdetä eli sytytettyä tuolta kohti. Kerroinkin ongelmista savusaunan kuvauksiin liittyen, mutta tässä kuvassa tulta oltiin vasta sytyttämässä, joten savu ei ollut niin suuri haitta. Perusteena tälle kuvalle oli se, että meidän kotoamme löytyy savusauna. Tuo savusauna on kymmeniä vuosia vanha ja joka kesä se lämmitetään useampaan kertaan. Erityisesti juhannuksen aikaa sauna lämmitetään. Saunan lämmittää yleensä isäni, mutta kuvaustilanteessa poikaystäväni halusi opetella tämän taidon ja isäni näytti ja kertoi, kuinka savusauna lämmitetään. Halusin ikuistaa tilanteen ja erityisesti tämä kuva oli mieleeni.

Kolmas kuva on *Ahventen narraaja* (liite 13). Kuva-asetukset ovat aukko 9, suljinnopeus 1/320, ISO 100 ja polttoväli 18 mm. Ainoa suodin, jota kuvassa on käytetty, on FLD-suodin. Tuona päivänä testasin FLD-suodinta koko päivän ja illalla menimme lämmitämään rantasaunan sekä kalastamaan, joten päätin kokeilla suodinta kyseisissä tilanteissa. Vastavalossa suotimesta tuli kuvaan vahva violetti sävy, joten muokkasinkin jälkikäsittelyssä valkotasapainon paljon luonnollisemmaksi. Tämä kuva vaati muutenkin kaikista valitsemistani kuvista eniten jälkikäsittelyä, sillä kuvassa oli erittäin vahvat värisävyt ja kova kontrasti. Koin nuo elementit piktorialismin vastakohtiksi, mutta valitsin kuvan silti sen asettelun ja tunnelman takia. Käsittelyyn kuvassa joutui niin värisävyt, kirkkaudet ja tummat sävyt. Mietin pitkään tämän kuvan kohdalla, täyttäisikö se

sittenkään tarvittavia kriteereitä kuvanvalinnassa, mutta hyväksyin kovemman käden käsittelyn tässä kuvassa, koska aiemmin mainitsin piktorialistien käsitelleen negatiiveja ja vedoksia paljon. Muu valintaperuste tälle kuvalle on se, että asumme ison järven lähellä, jossa käymme ympäri vuoden kalastamassa. Täten kalastaminenkin on meidän perheessä arkea ja pystyin valitsemaan tämän aiheen ja kuvan.

Neljäs kuva on *Neito suolla* (liite 14). Kuva-asetukset ovat aukko 5.6, suljinaika 1/500, ISO 800 ja polttoväli 18 mm. Suotimista käytössä ovat polarisaatiosuodin ja kaksi harmaasuodinta (ND 2 ja ND 4). Tämä kuva eroaa muista siinä, että varsinaista tekemistä ei ole. Pääaiheena on kuitenkin luonnossa liikkuminen, joka on perheelleni tärkeää. Kalastaminen, marjastaminen ja metsästäminen tapahtuvat kaikki luonnossa, joten luonto on meille tärkeä. Ja kun asumme vielä maalla ja paikkakuntamme keskusta on 36 km matkaa, luonto on meidän joka puolellamme. Tässä kuvassa pikkusiskoni seisoo suolla jonkun suoheinän keskellä. Kuva oli satunnainen kokeilu, sillä huomasin upean maiseman (aukea ja heinäinen) matkallamme kuvaamaan hillakuvaa. Tästä kuvasta tuli ehdoton suosikkini sen värisävyjen ja valaisun takia. Mitä jälkikäsitteilyyn tulee, tässä kuvassa se on todella vähäinen. Koin tämän kuvan kerta kaikkiaan onnistuneen, että pehmenisin kuvaa vain hitusen verran. Värit, valot ja valkotasapaino ovat alkuperäiset.

Viides kuva on *Rieskanpaistaja* (liite 15). Kuva-asetukset ovat aukko 4.5, suljinaika 1/80, ISO 1600 ja polttoväli 31 mm. Käytössä ei ollut mitään suodinta. Tämä tilannekuvaus oli kovin lyhyt ja nopea, joten en saanut suurta määrää hyviä kuvia, joista olisin voinut valita. Valitsin tämän kuvan kuitenkin sen asetelman ja tunnelman takia. Kuvaus tapahtui puolen päivän aikaan, joten auringonvaloa ei saatu valaisemaan kunnolla kohteita. Olen kokenut ennenkin kuvauksen kovin hankalaksi kotitalomme sisällä, sillä siellä on hirveät huonot valot ja auringonvalo tulee sisälle vain joko varhain aamulla tai loppuillasta ikkunoiden sijantien takia. Lisäksi leivinuuni sijaitsee sellaisella paikalla, että Yritin tyytyä kuitenkin vähään valoon ja sain mielestäni hyvän otoksen. Perustelut kuvavalinnalle ovat ne, että kotonamme leivotaan usein ja tässä tilanteessa siskoni ja isäni olivat tekemässä rieskaa. Meillä rieskat paistetaan aina leivinuunissa ja halusin tässä kuvassa saada uunin näkymään. Kuva ei ole näiden kuvien kesken suurin suosikkini, mutta niistä vähäisistä rieskanpaistokuvista, mitä minulla sattui olemaan, tämä kuului parhaimmiston.

Kuudes ja viimeinen kuva on *Rantaleijona* (liite 16). Kuva-asetukset ovat aukko 11, suljinaika 1/400, ISO 400 ja polttoväli 23 mm. Suotimina olen tässä kuvassa käyttänyt polarisaatiosuodinta, ja kahta puolivärisuodinta, sinistä ja vihreää. Kuvakäsittelyä tässä kuvassa ei ole paljoa, vähensin vain hieman kontrastia ja lisäsin pikkuisen kohinaa kuvaan. Tämä kuva eroaa muista siinä, että sen värimaailma ei ole niin tumma. Kuuden kuvan keskellä voisi jopa sanoa tämän olevan väripilkku. Tätä kuvaa ei sen ihmeemmin suunniteltu, vaan se on tilannekuva. Uimarannalla otettuja kuvia oli melko paljon ja useammalta eri kerralta, mutta päädyin tähän kuvaan sen asetelman ja värien takia. Kuva-aiheen valintaperustelut ovat se, että meidän perheessä uidaan kesäisin todella paljon. Kotimme lähellä on oma uimarantamme, mutta käymme myös muualla uimassa. Valitsin myös tämän kuvan sen asetelma, värien ja tunnelman takia.

Lopullisiin kuviin olen tyytyväinen, mitä nyt esimerkiksi rieskanpaistamistilanteesta olisin voinut ottaa enemmän kuvia ja saada tilanteeseen jotenkin luonnollista valoa valaisemaan kuvausaluetta. Tietokoneruudulta katsoessa kuvat saattavat olla erilaisia verrattuna tulostettuihin kuviin ja itse ainakin hankin opiskelua ja työskentelyä varten kannettavaan tietokoneeseen erillisen tietokonenäytön, jotta voisin tarkastella kuvia suuremmalta näytöltä. Tietokonenäytöissä sattuu yleensä olemaan se ongelma, että kaikki näytöt eivät näytä värejä samanlaisilta. Kalibroin tietokoneen näytöt, joten olettaisin värien olevan oikean kaltaiset.

5 POHDINTA

Kiinnostuin valokuvauksesta harrastuksena joskus vuonna 2010, kun aloitin opiskelut ammattikoulussa median koulutuslallalla. Oikean järjestelmäkameran käyttö inspiroi minua kuvaamaan ja tutustuin valokuvaukseen ja sen historiaan. Kun pääsin ammattikorkeakouluun opiskelemaan taidetta, taidehistorian ja valokuvauksen historian opiskelu lisääntyivät. Oli mielenkiintoista päästä tutkimaan ja soveltamaan piktorialismin tyyliä, josta löytyi loppujen lopuksi vähän tietoa. Olen aina oppinut asiat paremmin soveltamisen kautta, joten uuden tiedon tutkiminen oli mielenkiintoista, kun pääsin käyttämään sitä omien töiden teossa. Vaikka en käyttänyt filmikameraa kuvauksissa, opin silti uusia asioita valokuvauksesta. Kirjoitin muutama vuosi sitten seminaarityönä kuvamanipulaatiosta journalismikuvauksessa ja silloin tutustuin jo valokuvauksen historiaan. Tässä opinnäytetyössä valokuvauksen historia tuli taas kerrattua, koska piktorialismi ja sen historia liittyivät vahvasti valokuvauksen historiaan, opin paljonkin uutta.

Koska tutkimuskysymykseni oli, kuinka piktorialististen kuvien tuottaminen nykyteknologialla onnistuu, voin sanoa tyytyväisenä löytäneeni vastauksen. Vaikka kamerat nykyään kykenevät tuottamaan äärimmäisen terävälaatuista kuvaa ja objektiivien linssit ovat hyvin tarkkoja, on utuisen pehmeät ja maalausmaiset kuvat mahdollisia kuvata. Täytyy olla vain hyvä mielikuviitus sekä kykyä soveltaa erilaisia varusteita valokuvauksessa. Aina ei edes välttämättä tarvitse tuhata rahaa oikeaan kameravarustukseen, vaan vastauksia voi löytyä jo pelkästään keittiöstäkin. Itse tilasin muutamia suotimia, mutta niistä oli kuvauksissa suurtakin hyötyä. Piktorialististen kuvien tekeminen onnistuu ilman tietokonetta, mutta haluaa korostaa jo valokuvaamistaan töitä, voi tietokoneen avulla saada aikaan monenlaisia tuloksia.

Koin tämän kokeellisen valokuvauksen hyvin hyödylliseksi, sillä opin jälleen paljon uusia asioita valokuvauksesta. Se että kuulun itse siihen ihmisryhmään, jotka haluavat jälkikäsitellä omia valokuviaan hyvinkin paljon, esimerkiksi valojen ja värien suhteen, opin arvostamaan raakaversioiden puhdasta luonnollisuutta. Olin myös ennen välttänyt käyttämästä korkeita ISO-arvoja valokuvauksissa, sillä ne lisäävät kuviin paljon kohinaa. Kuvauksissa kuitenkin tuli käytettyä korkeitakin ISO-arvoja ja jälkikäsitelyssä saatoinkin lisätä vielä hieman kohinaa kuvaan luomaan siihen särmää ja tunnelmaa. Jälkikäsitelyn suhteen en pyri enää saamaan aina äärimmäisen sileitä ja HD-kuvamaisia

tuloksia, sillä ne alkoivat tuntua epäluonnollisen näköisiltä ja muuten vain silmään epämiellyttäviltä kuvilta.

Kuvauksien aikana ja kuvia valitessa mielessäni pyöri koko ajan ajatus, vastaisivatko kuvani nyt piktorialistista käsitystä. Verrattaessa kuviani oikeisiin piktorialismin edustajiin huomaa vääjäämättä sen, että kuvani ovat värillisiä eivätkä välttämättä niin rakeisia tai "huonolaatuisia". Jälkikäsitteilyä tehdessä pohdin, voinko edes valita joitain kuvia oppinäytetyöhöni, koska ne olivat yksinkertaisesti liian hyvälaatuisia kuvia. Lisäksi jouduin jälkikäsittelemään joitain kuvia enemmän kuin muita. Tavoitteenani oli, että pyrin jälkikäsittelemään kuviani hyvin vähäisesti tai en ollenkaan. Muutamassa kuvassa kuitenkin muistin sen, että piktorialistit saattoivat jälkikäsitellä kuviaan hyvinkin paljon. Muistaessani tämän faktan saatoin antaa itselleni anteeksi ja jatkaa valitsemani kuvan käsittelemistä. Jälkikäsitteily kuitenkin rajautui aina vain kuvan ominaisuuksiin, kuten tarkkuuteen tai värikylläisyyteen. Löysin Youtubesta muutaman tutoriaalivideon, jossa tehtiin piktorialistinen kuva täysin tavallisesta kuvasta ja siihen lisättiin eri elementtejä, kuten täysin uusia värejä tai tekstuuria muokkaamaan kuvaa. Koin nämä videot itselleni huijaukseksi enkä edes yrittänyt kuvamanipuloida omia töitani.

Kokeellisen valokuvauksen jälkeen voin ainakin sanoa, että tulen varmasti hyödyntämään oppimiani taitoja ja vinkkejä valokuvauksessa.

LÄHTEET

- Blomqvist, Jorma 2005. Kuvaus, kehitys ja hämmästy: lehtikuva historian peilinä. Keuruu: Tammi.
- Busselle, Michael 1979. Valokuvauksen maailma: taito, tieto, tekniikka. Espoo: Weilin + Göös.
- Camera filter. Orchid International. Hakupäivä 30.8.2014.
< <http://www.foto-asian.com/camera%20filter.htm>>
- Chiaroscuro. Wikipedia, avoin tietosanakirja. Hakupäivä 28.10.2014.
< <http://fi.wikipedia.org/wiki/Chiaroscuro>>
- Digitaalikamera. Wikipedia, avoin tietosanakirja. Hakupäivä 5.6.2014 .
< <http://fi.wikipedia.org/wiki/Digitaalikamera>>
- Episode 130:: Pictorialism. The Art of Photography. Hakupäivä 12.5.2014.
< <http://theartofphotography.tv/episodes/pictorialism/>>
- Haapio, Olli 1992. Kaikki kelpaa! Totuus postmodernista valokuvasta. Helsinki: Musta taide.
- Heino, Hannele & Karjalainen, Päivi & Kervinen, Matti & Laakkonen, Erja & Paulomo-Rantanen, Tuula & Ruskela, Marjo & Salmela, Anne & Setälä, Päivi & Tammi, Hanna 2009. Valosta. Vaihtoehtoiset vedostusmenetelmät valokuvauksessa ja grafiikassa. Satakunnan ammattikorkeakoulu, Tampere.
<http://www.theseus.fi/bitstream/handle/10024/17144/2009_1_Valosta_ve_vedostusmenetelmät_eo_katalogi.pdf> Hakupäivä 28.7.2014
- Hunter, Fil & Reid, Robin 2012. Etsimessä: Valaisu. Jyväskylä: Docendo.
- Järjestelmäkameran manuaalisäädöt. Mikko Saari. Hakupäivä 24.6.2014.
< <http://www.mikkosaari.fi/jarjestelmakameran-manuaalisaadot/>>
- Konrad Karol Pollesch - fotografie. Hakupäivä 15.9.2014.
< http://www.pollesch.pl/o_mnie.html>
- Laajakulmaobjektiivi. Wikipedia, avoin tietosanakirja. Hakupäivä 23.7.2014.
< <http://fi.wikipedia.org/wiki/Laajakulmaobjektiivi>>
- Lens Filters Explained. Photography Life. Hakupäivä 31.8.2014.
< <http://photographylife.com/lens-filters-explained>>
- Let The Weather Affect Your Photography! Vivid Light Photography. Hakupäivä 15.9.2014 .
< <http://www.vividlight.com/articles/3904.htm>>
- Maisemavalokuvauksen perusteet. Maisema Lumo - Mikael Rantalaisen Maisemakuvia. Hakupäivä 15.9.2014.
< <http://www.maisemanlumo.fi/artikkelit/maisemavalokuvauksen-perusteet/>>
- Monimuotoinen/toiminnallinen opinnäytetyö. Opinnäytetyön ohjausprosessi - Virtuaali ammattikorkeakoulu. Hakupäivä 1.11.2014.
<<http://www2.amk.fi/digma.fi/www.amk.fi/opintojaksot/030906/1113558655385/1154602577913/1154670359399/1154756862024.html>>
- Nikon D3100. Nikon Europe. Hakupäivä 1.7.2014.
< http://www.nikon.fi/fi_FI/product/digital-cameras/slr/consumer/d3100>
- Normaaliobjektiivi. Wikipedia, avoin tietosanakirja. Hakupäivä 23.7.2014.
< <http://fi.wikipedia.org/wiki/Normaaliobjektiivi>>
- Nykytaide - valokuvaus. Jyväskylän yliopisto. Hakupäivä 15.9.2014.
< <https://koppa.jyu.fi/avoimet/taiku/taidehistorian-aikajana/nykytaide/valokuvaus>>
- Objektiivi. Wikipedia, avoin tietosanakirja. Hakupäivä 18.7.2014.
< <http://fi.wikipedia.org/wiki/Objektiivi>>
- Photographic filter. Wikipedia, avoin tietosanakirja. Hakupäivä 31.8.2014.
<http://en.wikipedia.org/wiki/Photographic_filter>
- Pictorialism. Wikipedia, avoin tietosanakirja. Hakupäivä 5.6.2014.

- < <http://en.wikipedia.org/wiki/Pictorialism>>
Piktorialismi. Wikipedia, avoin tietosanakirja. Hakupäivä 5.6.2014.
< <http://fi.wikipedia.org/wiki/Piktorialismi>>
Polttoväli. DigiFAQ. Hakupäivä 18.7.2014.
< http://digifaq.info/digi_omat/zoom/ >
Sfumato. Wikipedia, avoin tietosanakirja. Hakupäivä 28.10.2014.
< <http://fi.wikipedia.org/wiki/Sfumato>>
Sirku Dölle, Satu Savia, Tuomo-Juhani Vuorenmaa 2004. Katse kameraan. Helsinki: Museovirasto, Musta taide.
Suodin (valokuvaus). Wikipedia, avoin tietosanakirja. Hakupäivä 24.6.2014.
< [http://fi.wikipedia.org/wiki/Suodin_\(valokuvaus\)](http://fi.wikipedia.org/wiki/Suodin_(valokuvaus))>
Taking photos in fog, mist or haze. Cambridge in Colour. Hakupäivä 15.9.2014.
< <http://www.cambridgeincolour.com/tutorials/fog-photography.htm>>
Tietoikkuna. Jyväskylän taidehistorian aikajana. Hakupäivä 5.6.2014.
< http://www.jyu.fi/taiku/aikajana/taidehist/th_mo_valokuva.htm>
Valoherkkyys. Wikipedia, avoin tietosanakirja. Hakupäivä 1.7.2014.
< <http://fi.wikipedia.org/wiki/Valoherkkyys>>
Valokuvaus. Wikipedia, avoin tietosanakirja. Hakupäivä 5.6.2014.
<<http://fi.wikipedia.org/wiki/Valokuvaus>>
Valokuvauksen perusteita: makrokuvaus. Mikko Saari. Hakupäivä 6.8.2014.
< <http://www.mikkosaari.fi/makrokuvaus/>>
Valokuvataide. Wikipedia, avoin tietosanakirja. Hakupäivä 15.9.2014.
< <http://fi.wikipedia.org/wiki/Valokuvataide>>
Valokuvavedos. Wikipedia, avoin tietosanakirja. Hakupäivä 28.10.2014.
< <http://fi.wikipedia.org/wiki/Valokuvavedos>>
Valotusaika. Wikipedia, avoin tietosanakirja. Hakupäivä 25.6.2014.
< <http://fi.wikipedia.org/wiki/Suljinnopeus>>
Videon peruskurssi PV 7. Pekka Ranta. Hakupäivä 15.9.2014.
< <http://koti.mbnet.fi/pranta/vidper7.htm>>
Vilkkä, Hanna. & Airaksinen, Tiina. 2003. Toiminnallinen opinnäytetyö. Helsinki: Tammi.
Väliverrotonen, Esa 2009. Journalismi murroksessa. Helsinki: Gaudeamus.

LIITTEET

- Liite 1. Seeley, valokuva
<http://en.wikipedia.org/wiki/Pictorialism#mediaviewer/File:George_Seelley-Black_Bowl.jpg>
- Liite 2. Demachy, valokuva
<<http://en.wikipedia.org/wiki/Pictorialism#mediaviewer/File:Demachy---Struggle-1904.jpg>>
- Liite 3. Pollesch, valokuva
<<http://www.pollesch.pl/fribourg/index.html>>
- Liite 4. Luokkanen, heijastin, valokuva
- Liite 5. Luokkanen, valokuvakokeilu 1
- Liite 6. Friedrich, maalaus
<http://fi.wikipedia.org/wiki/Caspar_David_Friedrich#mediaviewer/File:Caspar_David_Friedrich_-_Wanderer_above_the_sea_of_fog.jpg>
- Liite 7. Luokkanen, inspiraatiokuva, valokuva
- Liite 8. Luokkanen, luonnos 1
- Liite 9. Luokkanen, luonnos 2
- Liite 10. Luokkanen, luonnos 3
- Liite 11. Luokkanen, valokuva 1
- Liite 12. Luokkanen, valokuva 2
- Liite 13. Luokkanen, valokuva 3
- Liite 14. Luokkanen, valokuva 4
- Liite 15. Luokkanen, valokuva 5
- Liite 16. Luokkanen, valokuva 6
- Liite 17. Stieglitz, valokuva
<<http://saro.wordpress.com/2011/01/21/pictorialism-in-search-of-beauty-for-art/>>
- Liite 18. Haviland, valokuva
<<http://en.wikipedia.org/wiki/Pictorialism#mediaviewer/File:PaulHaviland-DorisKEane.jpg>>
- Liite 19. White & Stieglitz, valokuva
<http://en.wikipedia.org/wiki/Pictorialism#mediaviewer/File:White_and_Stieglitz-Torso.jpg>
- Liite 20. Luokkanen, valokuvakokeilu 2

Liite 1.
George Seeley, 1907. Black bowl. Valokuva.

Liite 2.
Robert Demancy, 1904. Struggle. Valokuva.

Liite 3.

Konrad Pollescg, 1988. Fribourg. Valokuva.

Liite 4.

Heidi Luokkanen, 2014. Kuvauksissa käytetty heijastin. Valokuva.

Liite 5.

Heidi Luokkanen, 2014. Muovikelmun kokeileminen valokuvauksessa. Valokuva.

Liite 6.

Caspar David Friedrich, 1818. Vaeltaja sumumeren yllä. Maalaus.

Liite 7.
Heikki Luokkanen, 2014. Savusauna. Valokuva.

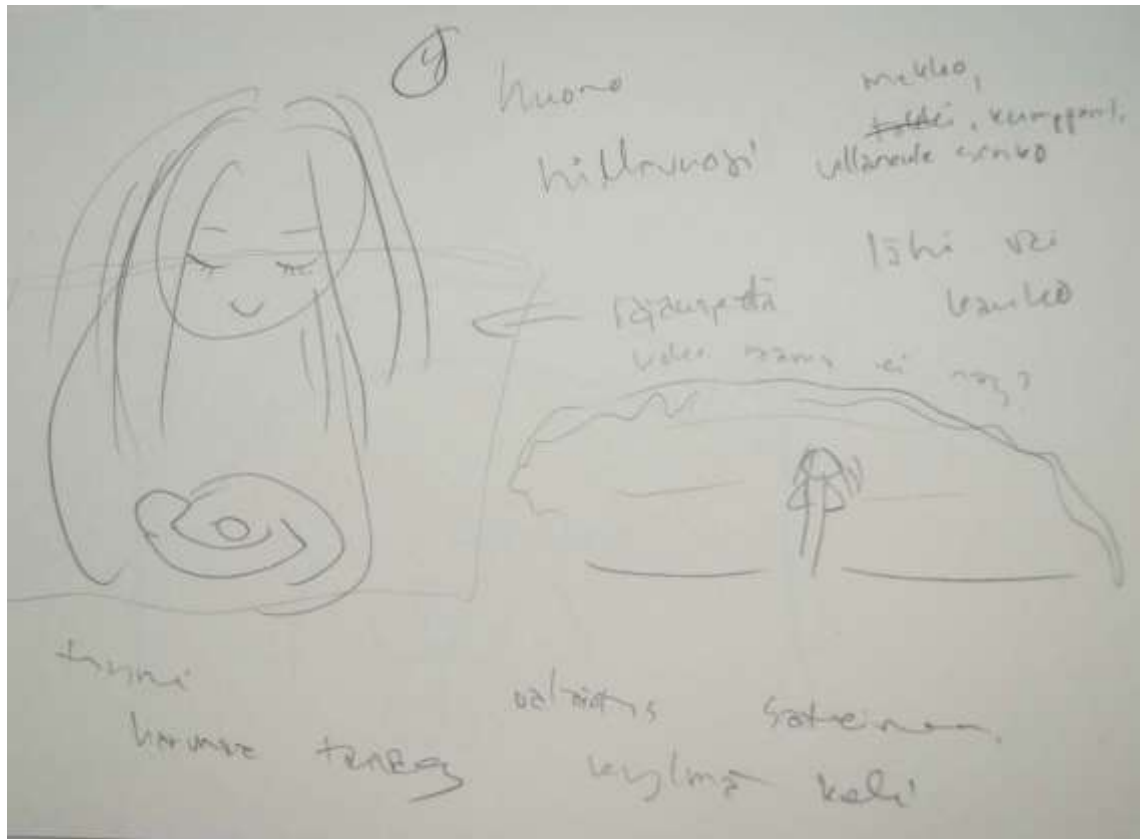

Liite 8.
Heidi Luokkanen, 2014. Luonnos savusaunakuvaa varten. Luonnos 1.

Liite 9.

Heidi Luokkanen, 2014. Kaksi luonnosta marjasuolla suoritettavia kuvauksia varten. Luonnos 2.

Liite 10.

Heidi Luokkanen, 2014. Luonnos mustikanpoimintaa varten. Luonnos 3.

Liite 11.
Heidi Luokkanen, 2014. Huono hillavuosi. Valokuva 1

Liite 12.
Heidi Luokkanen, 2014. Savusaunan lämmittäjä. Valokuva 2

Liite 13.

Heidi Luokkanen, 2014. Ahventen narraaja. Valokuva 3

Liite 14.

Heidi Luokkanen, 2014. Neito suolla. Valokuva 4

Liite 15.

Heidi Luokkanen, 2014. Rieskan paistaja. Valokuva 5

Liite 16.

Heidi Luokkanen, 2014. Rantaleijona. Valokuva 6

Liite 17.
Alfred Stieglitz, 1896. Reflections. Valokuva.

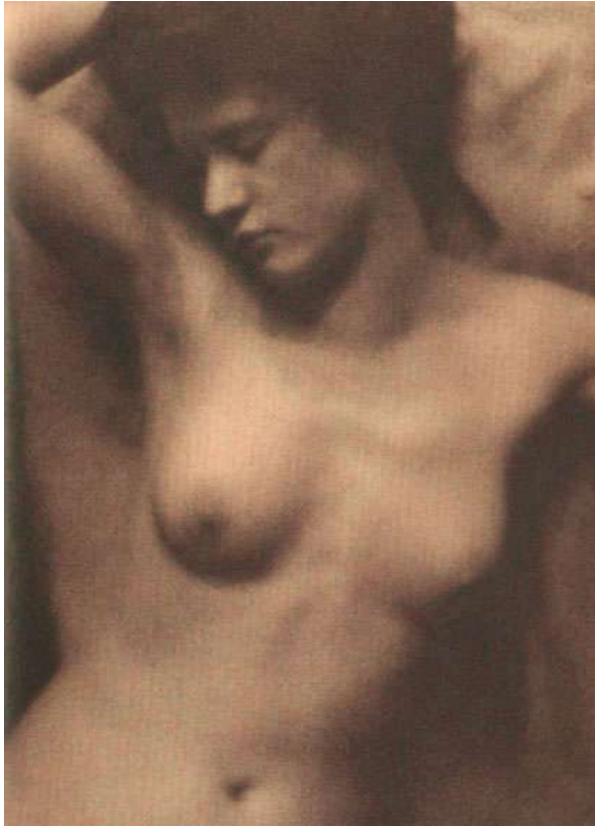

Liite 18.
Paul Haviland, 1912. Doris Keane. Valokuva.

Liite 19.

Clarence H. White & Alfred Stieglitz, 1907. Torso. Valokuva.

Liite 20.

Heidi Luokkanen, 2014. Esimerkki sinisen ja vihreän puolivärisuotimen käytöstä. Valokuva.

